

La immersió lingüística

Dg, 23/10/2011 per La puntada

[La puntada](#)

A Catalunya, amb el mètode educatiu que coneixem com a immersió lingüística, i que funciona des de fa gairebé trenta anys, s'ha aconseguit que els nostres escolars acabin l'ensenyament dominant raonablement tant el català com el castellà, i que ho facin sense que calgui separar-los a les aules en funció del seu origen o de la llengua amb què han après a parlar: tots estudien junts, i tots acaben sabent prou bé les dues llengües. Això vol dir que el mètode és bo, i vol dir també que els nostres mestres són bons. Que saben, per exemple, reforçar la llengua que necessita ser reforçada segons els llocs: al Baix Llobregat, per exemple, segur que el català necessita ser més reforçat; a la Garrotxa, posem per cas, segur que passa el mateix amb el castellà; i, als llocs on hi ha un percentatge notable de nouvinguts de països estrangers, doncs totes dues llengües alhora i amb una gran capacitat d'adaptació a la diversitat de realitats.

Vist això, un no pot deixar de preguntar-se com és possible que hi hagi un partit, el PP (amb l'impagable estímul, tot sigui dit, d'aquesta mena de cosa que també pretén ser un partit i que porta el nom de Ciutadans), que decideixi torpedinar aquest sistema en nom d'una suposada llibertat individual dels pares, i que hi hagi uns jutges que legalment tinguin dret a donar-los la raó en aquest torpedinament. És, més o menys, com si els jutges poguessin decretar que els pares poden triar el llibre de matemàtiques amb què han d'estudiar els seus fills, i poguessin obligar a dividir les aules en funció d'aquesta elecció. Segons sembla, aquest partit, que tot indica que guanyarà les properes eleccions, prefereix un país dividit en funció de la llengua, com passa en altres llocs d'Europa. Prefereix una divisió i un enfrontament com el de Bèlgica entre flamencs i valons, per exemple.

Jo crec que, a Catalunya, hem aconseguit un sistema de presència de la diversitat lingüística a les aules que és totalment admirable, i que ha estat capaç de funcionar per damunt dels múltiples i diversos graus de nacionalisme que tant els dirigents polítics com els ensenyants puguin tenir. L'objectiu fixat en el seu moment va ser aconseguir que tots els nens i nenes sapiguessin bé el català i el castellà. I donada l'àmplia i universal presència del castellà a tots els nivells de la vida social, es va optar perquè el català fos la llengua de l'ensenyament alhora que s'ensenyava també el castellà perquè els nens i nenes coneguessin l'estructura i l'escriptura d'aquella llengua que en general ja coneixien a través de la vida social i quotidiana.

Aquesta opció, amb la qual en el seu moment també va estar d'acord el PP, s'ha demostrat encertada. I es pot preveure sense tenir gaires dots d'endeví que ho continuarà essent en el futur, donat que el castellà és una llengua d'abast universal i amb moltíssimes més possibilitats de difusió que el català.

I doncs bé. Si això és així, fem-nos la pregunta: com és que ara el PP fa tots els

possibles per impedir que el mètode actual pugui continuar sense problemes? com és que dóna suport als que volen que a Catalunya calgui obrir, per decisió judicial, dues línies diversificades d'ensenyament? I encara, fem una altra pregunta més general: si l'objectiu és que tothom parli les dues llengües, i amb l'actual mètode això s'aconsegueix, com és que els jutges tenen dret a carregar-se'l per motius que no tenen res a veure amb els criteris pedagògics que cal posar en pràctica per aconseguir els objectius proposats?

Evidentment que aquestes preguntes són retòriques i la resposta és molt clara, i doble: en primer lloc, perquè al PP i a determinats jutges això de la llengua catalana els fa molta nosa; i segon, perquè els importa un rave el bon ensenyament, la tranquil·litat escolar, i que els nostres nois i noies puguin disfrutar en pau de la riquesa que representa poder disposar en la seva vida quotidiana de dues llengües ben apreses. Només els importen les seves obsessions: al PP, aconseguir vots al preu que sigui, i a tots dos, al PP i a aquests jutges, posar en pràctica la ideologia del centralisme més ranci i cavernícola.

Per acabar, voldria afegir una cosa que a mi em sembla bàsica en aquest tema i que per sort, fins ara, veig que ha funcionat prou bé, millor del que em pensava. I és que, per defensar tot això, no cal posar-hi gaires exaltacions patriòtiques, i de fet no s'hi han posat. N'hi ha prou amb valorar la llengua catalana i utilitzar el cervell per veure què és millor perquè el català i el castellà puguin ser ben apresos. Per sort, torno a dir, els nostres partits han sabut partir d'aquestes premisses compartides per defensar-ho. Doncs que duri.

Josep Lligadas és escriptor